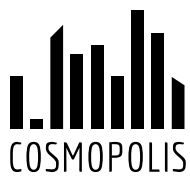

LISA REGANOVÁ

Miznúce dievčatá

Miznúce dievčatá

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Miznúce dievčatá

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 85. publikáciu

Z anglického originálu *Vanishing Girls*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2018,
do slovenčiny preložil Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 368
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Michal Zidor, 2021
Cover photo © Shutterstock.com/Kseniya Ivashkevich

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-209-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-208-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-207-0 (print)

Pre moju tetu Kitty Funkovú,
ktorá mi vždy verila

PROLÓG

V lesoch bol muž, to vedela určite. Pokiaľ jej pamäť siahala, lesy boli jej suverénnym kráľovstvom. Bujneli porastom, hemžili sa zverinou a predstavovali ideálne prostredie pre všetky príbehy, ktoré dokázala vyčariť jej predstavivosť. Boli ideálnou oázou, kde sa mohla uchýliť pred matkiným tvrdým pohľadom a otcovým pohrďaním.

Často ho tu cítila ako neurčitú bytosť, ako silové pole tlačiace sa na jej malé kráľovstvo. Keď sa pohybovala po lese, vnímala jeho prítomnosť. Šeľest lístia. Zlomenie halúzky. V týchto lesoch videla medvede, vysokú zver, líšky, dokonca raz aj rysa, no zvuky, ktoré robil on, boli úmyselné. Kopírovali jej vlastné. Bola si istá, že je to človek, a súdiac podľa ťažkých krokov zrejme muž. Občas počula jeho hlboký a hlasný dych. Lenže vždy, keď sa so srdcom tlčúcim v jej hrudi ako bubon obrátila, aby sa s ním konfrontovala, bol preč. Dvakrát zbadala oči, ktoré ju sledovali cez hustý porast.

„Mama,“ začala jedného dňa pri raňajkách, keď ostali s matkou osamote.

Mama ju sprážila pohľadom. „Čo je?“ opýtala sa.

Tie slová mala na jazyku. *V lesoch je nejaký muž.*

„V lesoch... nejaký...“ koktala, no nepodarilo sa jej dostať zo seba nič zmysluplné. Matka si vzdychla a odvrátila pohľad. „Zjedz tie vajčička.“

Mama by jej aj tak neverila. No bol tam.

Nepochybovala o tom.

Stala sa z toho hra. Povedala si, že sa musí stále zdržiavať aspoň jeden krok od línie stromov. Jeho tým však len lákala ísť ďalej, bližšie k čistine za domom. Telo mal schované za kmeňom stromu a tvár zakrytú konármi a lístím. Zadychčaná bežala späť k domu – predstavovala si, ako jej siaha na oblečenie, ako sa nachahuje, aby ju zrazil na zem. Vzduch sa jej vrátil do pľúc až po tom, čo prebehla cez prah domu.

Nasledujúci týždeň vyšla zo svojej izby len preto, aby sa najedla. Po tej udalosti sa vybrala von len v prípade, že tam bola aj mama, otec alebo sestra. Na dlhý čas sa muž stratil. Prestala ho cítiť, už ho nepočula. Takmer začala veriť, že sa vrátil tam, odkiaľ prišiel. Možno si ho nakoniec predsa len vymyslela... Jedného dňa však jej sestra vešala šaty na šnúru, kým sa ona zatúlala na druhú stranu záhrady, lebo naháňala žlté babôčky, ktoré prilietali z vrcholu hory. Na šnúre sa trepotala biela plachta a zakrývala ju pred sestriným pohľadom. Dostala sa príliš blízko k línii stromov. Zrazu sa odtiaľ vynorila niečia dľaň, chytila jej ústa a umlčala jej krik. Okolo pása pocítila ruku, ktorá ju zdvihla nad zem. Ten človek si ju pritisol k hrudi a ťahal ju so sebou po lese, ktorý bol kedysi jej priateľom. Jej paniku prehlušila jediná myšlienka. *Bol skutočný.*

1. KAPITOLA

Čerpacia stanica spoločnosti Stop and Go nedávno nainštalovala k benzínovým stojanom ploché obrazovky, pretože ľudia nevedeli odtrhnúť zrak od displejov ani na to, aby natankovali. Hoci ju to rozčuľovalo, detektívka Josie Quinnová civela ako zhyponotizovaná na obrazovku, keď sa na nej objavili čerstvé správy. Konečne našli mobilný telefón Isabelly Colemanovej v lesoch pri jej dome.

Niekoľko kilometrov od bieleho dvojposchodového domu Colemanovcov postaveného v koloniálnom štýle reportérka Trinity Paynová v nadýchanej modrej bunde a žltom šále, s vlasmi rozfúkanými všetkými smermi, bojovala so svojou reportážou, zatiaľ čo jej po celej tvári poletovali uvoľnené pramene vlasov.

„Pred piatimi dňami sa Marla Colemanová vrátila domov z práce do prázdneho domu. Myslela si, že jej sedemnásťročná dcéra Isabelle šla von s priateľmi, a tak si nerobila starosti. Isabelle však neprišla domov ani neskoro v noci. Z policajných zdrojov vieme, že v tom čase polícia nemala dôvod domnievať sa, že Isabellino zmiznutie je podozrivé. Priatelia a príbuzní slečny Colemanovej ju opisujú ako energickú mladú ženu s rozmanitými

záujmami, ktorá pokojne mohla odísť z mesta na spontánny výlet. O niekoľko dní, počas ktorých sa v jej telefóne ozýval odkazovač a jej auto bolo stále zaparkované na príjazdovej ceste Colemanovcov, je polícia v plnej pohotovosti a obyvatelia Dentonu sa zorganizovali do pátracích skupín.“

Kamera oddialila obraz, aby ukázala dlhú okrúhlu príjazdovú cestu Colemanovcov, na ktorej stáli zaparkované tri vozidlá. „V priebehu posledných dní,“ pokračovala Trinity, „dobrovoľníci prečesávajú oblasť okolo domu Colemanovcov, kde Isabelle naposledy videli očití svedkovia.“

Kamera ešte viac oddialila obraz, chvíľu sa hojdala zboka nabok a nakoniec zaostrila na husté lesy obklopujúce dom Colemanovcov. Josie ten dom poznala. Bol jedným z veľkých obydlí na okraji Dentonu, stojaci osamotene na vidieckej ceste. Najbližší sused býval takmer tri kilometre odtiaľ. Neďaleko vrazila policajným autom do srnky.

Kamera sa obrátila späť k Trinity. „Včera pátracia skupina objavila v jednej zo zalesnených oblastí mobilný telefón, ktorý pravdepodobne patrí nezvestnému dievčaťu. Má rozbitý displej a polícia tvrdí, že v mobile chýba baterka. Rodičia slečny Colemanovej vravia, že ich dcéra by sa nikdy dobrovoľne nerozlúčila so svojím telefónom. Momentálne vládne presvedčenie, že slečna Colemanová sa stala obeťou únosu.“

Potom odpovedala na niekoľko otrepaných otázok televíznych moderátorov stanice WYEP a nadiktovala divákovi telefónne číslo linky pomoci policajnej stanice v Dentone, keby mali pre políciu informácie. Uzly, ktoré sa pred troma týždňami začali formovať Josie v pleciach, sa ešte viac stiahli. Skúsila si ich uvoľniť tým, že zakrútila krkom a plecami. Keď počúvala najnovšie

správy s vedomím, že nemôže Colemanovcom nijako pomôcť, mala chuť benzínovou hadicou roztrieskať plazmovú televíznu obrazovku na milión kúskov.

Isabelle bola nezvestná päť dní. Prečo trvalo tak dlho nájsť dôkazy o tom, že ju niekto uniesol? Prečo čakali dva dni, kým zorganizovali pátracie skupiny okolo domu? Prečo Josie odmietli, keď sa ponúkla, že pomôže pri hľadaní? Bola síce na platenej dovolenke za domnelé použitie nadmernej sily, to však ešte neznamená, že by nevedela pomôcť s pátraním. Nezáležalo na tom, že sa ukázala ako civilný občan: kolegovia, z ktorých väčšina mala nižšiu hodnotu než ona, ju poslali domov. Na šéfov príkaz.

Penila. Na objavenie toho dievčaťa sa vynaložia všetky dostupné prostriedky. Všetky. Josie vedela, že jej kolegovia pravdepodobne spia na ležadlách v spoločenskej miestnosti na stanici. Určite pracujú nepretržite, tak ako počas záplav v roku 2011, keď celé mesto skončilo pod dvoma metrami vody a jediným možným spôsobom prepravy bola loďka. Vedela, že určite privolali dobrovoľných hasičov, zdravotnícke záchranky a všetkých pomoci schopných ľudí v meste, ktorí boli ochotní pátrať a hľadať stopy. Tak prečo ju ešte šéf nezavolať späť do práce?

Denton mal rozlohu zhruba šesťdesiatpäť štvorcových kilometrov, pričom veľká časť z nich sa rozprestierala na divokých pohoriach centrálnej Pensylvánie s ich klukatými jednoprudivými cestami, hustými lesmi a vidieckymi rezidenciami roztrúsenými ako rozsypané konfety. Počet obyvateľov mierne presahoval tridsaťtisíc, dosť na to, aby tu dochádzalo k zhruba poltuctu vražd ročne – väčšinou následkom hádok v domácnostiach – a k toľkým znásilneniam, vlámaniam a bitkám v baroch, aby v primeranej miere zamestnávali policajné oddelenie tvorené

päťdesiatimi troma policajtmi. Kompetencia im síce nechýbala, jednoducho však neboli vybavení na prípad únosu. Hlavne nie na ten typ, keď bolo unesené blondávané, temperamentné a populárne dievča končiace strednú školu. Na každej fotografii, ktorú Josie videla – na facebookovej stránke dievčaťa ich boli tisíce, všetky verejné –, vyzerala Isabelle Colemanová ako krásavica z reklamy. Dokonca aj na fotkách, kde sa s priateľmi uškíňali a vyplazovali jazyk s novým pírsingom, sa z Isabellinho malého ružového pírsingu dalo vyčítať „princezná“ alebo aj „dokonalá“.

Dvojité dvere čerpacej stanice sa rozrazili a k benzínovým stojanom vykročil párik po dvadsiatke. Vedľa Josie stálo zaparkované ich maličké žlté subaru. Žena nastúpila a muž začal tankovať benzín. Josie cítila na sebe ich pohľady, no odmietla im poskytnúť uspokojenie tým, že by im pohľad vrátila. Niežeby mali guráž klásť jej nejaké otázky. Väčšina ľudí ju nemala. Iba na ňu radi civeli. Aspoňže jej nerozvážnosť sa už neobjavovala v správach.

V malom mestečku, kde sú bežnými položkami hodnými zaradenia do správ autonehody, miestne dobročinné aktivity a oznamy o tom, komu sa za loveckú sezónu podarilo zastreliť najväčšieho jeleňa, už nikoho nezaujímala bláznivá policajтка, ktorá strácala nervy.

Dúfala, že zmiznutie Colemanovej jej poskytne možnosť stratiť sa zo šéfovej čiernej listiny, že v tomto prípade spraví výnimku a na týždeň či dva jej dovolí vrátiť sa späť, kým nebudú mať vyšetrovanie pevne v rukách. Kým dievča nenájdu. On jej však nezavolať. Stále kontrolovala mobil, či funguje, či sa baterka nejakým záhadným spôsobom nevybila alebo či telefón náhodou nestišila. Nie, telefón bol v poriadku. Bol to jej šéf, kto s ňou nemal zľutovanie.

Josie si povedala, že sa ešte necíti na to, aby šla domov, a tak vošla späť na čerpaciu stanicu a objednala si kávu. Zabila dobrých desať minút tým, že si ju pomaly vychutnávala – kopa smotany a dva cukry – a zaplatila. Majiteľ Dan, bývalý motorkár pred šesťdesiatkou, ktorý sa nikdy nevzdal kožených bünd, bol jej starý známy. Klebetil s ňou dosť na to, aby jej dal najavo, že je na jej strane, pričom sa ani priamo neopýtal na prípad, pre ktorý ju suspendovali. Poznal ju dostatočne dlho, aby jej nekládol nepríjemné otázky.

Potom jej však neostávalo nič iné, len ísť domov.

Všimla si skupinku zákazníkov zhráknutých okolo ďalšieho televízora, ktorý visel nad stánkom s lotériou pri vchode do obchodu. Pomaly sa vydala k nim popíjajúc kávu, pričom pozorovala pokračovanie vysielania, ktoré videla pri benzínovom stojane. Naspodku obrazovky prechádzali slová *Študenti a vedenie školy reagujú na únos Colemanovej*, kým hral záznam, ktorý púšťali dookola od minulého večera. Keď ho Josie videla prvýkrát, stanica WYEP použila slovo zmiznutie, nie únos.

„Bolo to veľmi milé dievča. Dúfam, že ho nájdú. Pripadá mi desivé, že niečo také sa môže stať v Dentone.“

„Jednoducho tomu nemôžem uveriť, viete? Iba tak zmizla. To je hrozné. Bola naozaj milá.“

„Tento víkend sme mali ísť spolu nakupovať. Ešte včera som ju videla. Bola to moja najlepšia kamarátka.“

„Isabelle je jednou z najlepších žiačok v mojej triede. Všetkých nás to veľmi zasiahlo.“

Josie pocítila medzi lopatkami krč. Iba Isabellin učiteľ dejepisu hovoril tak, akoby bola Isabelle nažive. Všetci ostatní používali minulé čas. vzdali sa nádeje, že ju nájdú a že bude v poriadku.

No prečo nie? Ľudia sa nevyparia do vzduchu a krásne tínedžerky, ktoré niekto uniesol, sa málokedy vrátia domov živé a zdravé. Josie vedela, že s každou uplynulou sekundou je čoraz menšia šanca, že Isabelle nájdú živú.

Na krku sa jej utvorila kvapka potu a zgúľala sa jej po chrbte. Vyšla von, a kým stála a hľadela na svoj Ford Escape, papierový pohár na kávu jej páľil pokožku dlane. Naozaj by mala ísť domov. Majiteľ bude potrebovať stojan pre ďalších zákazníkov. Nevedela však zniest' pomyslenie na to, že stráví celý deň sama vo svojom dome. Samozrejme, mohla by sa jednoducho povoziť, možno skúsiť nájsť miesto činu – teraz, keď sa lokalizovalo, bude pravdepodobne označené a oddelené kordónom –, kde by možno zbadala niečo, čo si iní nevšimli.

Josie vybrala mobilný telefón a vyťukala číslo, na ktoré volala štyri- až šesťkrát denne posledných šesť mesiacov. Väčšinu jej telefonátov nechával dozvoniť do odkazovej služby, no občas jej zdvihol a dnes to urobil po tretom zazvonení.

„Jo,“ ozval sa seržant Ray Quinn zadýchaným hlasom.

„Kedy ste našli miesto činu?“ opýtala sa bez úvodu.

Nebol zadýchaný až tak, aby jej nevenoval jeden zo svojich tradičných ťažkých vzdychov. Takto vzdychal vždy, keď mal pocit, že je dotieravá. „Kristepane!“ zavrčal. „Si na dovolenke. Prestaň mi volať. Máme to pod kontrolou.“

„Naozaj?“

„Myslíš, že nie?“

„Prečo šéf nezavolať pomoc? Vraví, že Colemanovú uniesli. Požiadal o podporu štátnu políciu alebo FBI? Na toto nemáme prostriedky.“

„O tom prípade nevieš nič, Jo.“

„Viem dosť. Ak je to skutočne únos, musíte zavolať posily – už včera bolo neskoro. Vieš, že nezvestné deti, ktoré sa nenájdu v priebehu prvých štyridsiatich ôsmich hodín...“

„Prestaň.“

„Myslím to vážne, Ray. Toto je naozaj vážne. Dievča už môže byť kdekoľvek. Prehrabali ste sa už registrovanými sexuálnymi útočníkmi? Prosím, povedz mi, že je tam niekto, kto to teraz robí. Pozri, toto nie je žiadna raketová veda. Uniesli peknú blondavú tínedžerku? Hiller by mohol byť na to dobrý. Mal by si ho k tomu pustiť a ja by som k nemu dala LaMaya. Zavolaj do Bowersville a spýtaj sa, či nemôžu poveriť pár ľudí na ich oddelení, aby si prešli tamojšie záznamy. Odtiaľ to nie je ďaleko. Povedz mi, že si to už urobil.“

Cítila jeho podráždenie, na to však už bola zvyknutá. Skúsila si spomenúť, kedy sa k sebe navzájom správali láskyplne. Kedy boli milí, starostliví, trpezliví. Pre tú spomienku musela ísť späť v histórii až na strednú školu. Kedysi sa mali radi.

Ray si vzdychol: „A už sme tu zas. Myslíš si, že vieš všetko, že si jediná na polícii, kto vie tú prácu robiť. Lenže vieš čo, Jo? Nie si. Nevieš nič. *Nič*. Takže už drž ústa a prestaň mi volať, doboha! Vezmi si pletenie a sed' doma na riti alebo čo ženy robia, keď nemajú robotu. Skladám telefón.“

Prudkosť jeho slov ju tvrdo zasiahla. Slovo *nič* použil ako nôž. Bodal ju rýchlo a nemilosrdne, ako väzeň improvizovaným nožom. Vždy bol drsný – ona niekedy tiež –, ale nikdy nie krutý.

Rýchlo sa spamätala a vyhrkla: „Podpíš rozvodové papiere, Ray, a prestanem volať.“

Ticho.

Teraz bolo na nej, aby bodla jeho. „Vydávam sa za Luka. Požiadal ma o ruku. Včera. V posteli.“

Neodpovedal, ale počula, ako dýcha. Žili oddelene niekoľko mesiacov, ich vzťah bol však nefunkčný už dlho. Vedela, že Ray Luka neznáša, že nevie zniesť myšlienku na to, ako je s jeho ženou niekto iný, hoci to čoskoro mala byť jeho bývalá.

Zvuk jeho dychu počúvala tak zaujato – chcela vedieť, čo povie, akú taktiku zaujme po týchto nových správach –, že jej chvíľu trvalo, kým zaregistrovala ostré rany výstrelov zo zbraní v diaľke. V Dentone to nebolo veľmi neobvyklé. Počas loveckej sezóny sa na zalesnených okrajoch mesta ozývali výstrely ako ohňostroje po celý deň. Lenže nebola ani lovecká sezóna, ani štvrtý júl. Bol marec a neexistoval dobrý dôvod na to, aby niekto vystrelil toľko nábojov.

S telefónom v ruke Josie vyhodila kávový pohár do neďalekého koša a spravila pár krokov k parkovisku. Výstrely sa približovali, trieštili chladný pokoj rána. Ľudia pri benzínových stojanoch stáli na mieste ako prikovaní. Všetky hlavy sa natáčali, pátrali po zdroji zvuku. Josie zachytila vydesené pohľady niekoľkých stálych zákazníkov, no nezmohli sa na nič iné, iba na seba navzájom nechápavo hľadeli.

Niečo prichádzalo, no nevedeli čo alebo odkiaľ.

Voľnou rukou inštinktívne siahla po služobnej pištoli, tá však nebola na svojom mieste. Zo strachu sa jej stiahla hrud', srdce mala až v hrdle.

Do jej ticha sa ozval Ray: „Jo?“

Spoza rohu sa vyrútil čierny, guľkami prevrtaný Escalade. Mieril k čerpacej stanici, poskočil na obrubníku a rútil sa priamo na Josie. Nohy mala ako zaliate v betóne. *Hýb sa*, prikázala si. *Po-hyb*. Keď Escalade prefičal okolo nej, bočné zrkadlo šoféra jej zachytilo kúsok bundy, až sa zatočila a vyletela do vzduchu. Tvrdo

dopadla na asfalt ľavým bokom. Jej telo sa gúľalo od vozidla, až kým bruchom nenarazila na jeden z kovových stĺpov blokujúcich benzínové hadice.

Escalade vrazil do výkladu čerpacej stanice v kakofónii škrípania kovu a prenikavého rinčania skla. Aj po tom, čo SUV skončilo zaborené v stene, jeho motor naďalej reval a kvíľil. Okolo auta sa zdvihli kúdole prachu z rozbitých kvádrov steny. Ľudia utekali z budovy. Josiine pľúca volali po vzduchu, ktorý neprichádzal.

2. KAPITOLA

Josie potrebovala nabrať dych, a tak sa prevalila na druhý bok, pričom jej do ľavej nohy vystrelila ostrá bolesť. Pri pohľade na džínsy uvidela dlhú trhlinu tiahnucu sa po jej stehne. Pod nohavicami zazrela dodriapanú ružovú kožu. Konečne sa zhlboka nadýchla. Mala doráňaný celý trup, ale aspoň bola nažive. Zdalo sa, že nemá nič zlomené a nič jej nechýba, no mala v sebe príliš veľa adrenalínu na to, aby zaregistrovala úľavu.

Keď vrhla pohľad na Escalade, uvidela hŕstku ľudí v bezpečnej vzdialenosti pri zadnej časti karosérie. Josie sa akosi podarilo postaviť na nohy a vtedy si všimla muža zohnutého v páse, ako visí tvárou nadol cez okno vzadu na vodičovej strane vozidla. Zadnú stranu bieleho trička mal presiaknutú krvou. Niečo, čo vyzeralo ako poloautomatická pištoľ TEC-9, dopadlo na parkovisko asi štyri metre od auta. Znova siahla po svojej služobnej pištoľi, a keď ju nenahmatala, ucítila nával paniky. Tackavo sa vydala k vozidlu a skúsila sa vystrieť. V spodnej časti chrbta jej pulzovala bolesť.

„Ustúpte!“ prikázala davu.

Dve ženy s bledými tvármi zostali na mieste. Jedna si zakrývala ústa oboma rukami. Druhá mala ruky na hrudi, ktorá sa dvíhala a klesala v rytme zvuku poplašného zariadenia, ktoré sa spustilo v Escalade. Bol tu aj mladý párik vo vydesenom objatí. Pri stojanoch sa staršia žena opierala o svoje auto a vzlykala.

Šofér sa zviezol dopredu a čelom sa dotýkal volantu. Na jeho strane chýbalo okno. Z ucha mu crčala krv. Husté čierne vlasy mal mokré od niečoho, čo bola podľa Josie určite ďalšia krv. Josie pristúpila k autu, opatrne siahla dovnútra cez okno vodiča a pritla šoférovi na krk dva prsty. Žiaden pulz. Stiahla ruku a zbadala, že má na prstoch krv.

Jej pozornosť pritiahol zvuk niečieho zvracania. Prebehla na druhú stranu Escalade. Majiteľ benzínovej pumpy stál niekoľko metrov od auta. Skláňal sa k zemi a zvracal. V ruke držal brokovnicu.

„Daj mi to,“ požiadala ho Josie.

Neprotestoval, keď mu vzala zbraň. Keď sa otočila, zbadala, z čoho mu prišlo zle. Ďalší muž visel cez zadné okno na strane spolujazdca a krk mal vykrútený v neprirodzenom uhle.

Podvihla brokovnicu a pritla si pažbu o plece. Jej hlaveň držala nízko, ale pripravenú na paľbu, a takto sa prikradla k miestu predného spolujazdca, pričom si v hlave premietala všetko, čo doposiaľ vedela. Pensylvánska poznávací značka. Štyria cestujúci, traja určite mŕtvi. Zdalo sa, že všetci traja majú latinskoamerický pôvod, dvadsaťpäť až tridsať rokov a tetovania po celom tele. Dvaja muži vzadu mali lesklé holé hlavy a rovnaké tetovania na zadnej strane krku jej naznačili, že boli pravdepodobne členmi gangu. Šoféra a muža sediaceho za ním bezpochyby zabil guľky. Druhého pasažiera vzadu pravdepodobne usmrtil náraz. Zdalo

sa, že počas prestrelky mu guľka oškrela bok hlavy, nikde inde však nebadala žiadne očividné známky po strelnom zranení.

Pri zvuku kašľa spolujazdca na prednom sedadle inštinktívne zdvihla hlavu a namierila ju na otvorené okno. Opatrne pristúpila bližšie. Majiteľ čerpacej stanice, ktorý stál za ňou, vykričkol: „Detektívka!“ Od strachu mu preskakoval hlas.

V aute sa telo muža naplo a striaslo. Keď pristúpila bližšie, všimla si, že na rozdiel od ostatných pasažierov je to beloch v strednom veku s krátkymi tmavými vlasmi a okuliarmi. Mal zapnutý bezpečnostný pás. Zatiaľ čo ostatní muži nosili tričká, tento mal plédovú košeľu s gombíkmi a kravatu. Z diery po guľke v jeho hrudi vytekala krv. Tvár mal stiahnutú bolesťou a zamazanú krvou. Po pokožke mal rozsypané hrubé črepiny skla veľkosti ryže, akoby ho niekto obsypal pozlátkami.

Obrátil k nej hlavu a ona zbadala jeho orieškovohnedé oči. Zrazu ju zachvátil šok. Sklonila brokovnicu. „Pán Spencer?“ dostala zo seba.

Prišla bližšie a sklonila sa k nemu. Muž s vypätím síl vystrčil ruku von oknom. Jeho prsty hľadali niečo, čoho by sa mohli chytiť, a našli rukáv jej bundy. Ich pohľady sa stretli a panika v jeho očiach zapôsobila na Josie ako ľadová sprška vody na jej chrbte. Muž otvoril ústa, snažil sa niečo povedať. Vytiekla mu z nich krv. Zašepkal chrapľavo, ale so zúfalstvom, ktoré sa jej zabáralo do tela. Povedal jediné slovo. Meno.

„Ramona.“